

Sluncešvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Fata morgána, či Altberg?

Naše císařství zažívá časy míru a prosperity, ulicemi se rozeznívá dětský smích a vlahé večery svádí k tanci a zpěvu. Ale ne vždy tomu tak bylo. Naše krásná země pamatuje i rozkol a intriky. Temné doby, kdy hordy orků a skřetů napadaly naši výhodní hranici.

Byla to doba výstavby důmyslných obraných komplexů, velkých pevností a hlídkových věží, které se dotýkaly nebe. Byla to doba Ondřeje Udatného, Drtiče Hlav, Lovce Goblinů a jiných válečných hrdinů, kteří se zasloužili o mír a bezpečí na hranicích. Vojenské jednotky hrdě nesou jména těchto válečníků a zábavu nejlépe rozproudí píseň popisující jejich chrabrost.

Sem a tam se k nám ale stále donese informace o útoku hladových skřetů, nebo o nálezů artefaktu z dob pohraniční války.

Naše redakce obdržela výpověď obchodníka z Horského kraje, který tvrdil, že viděl „Ztracené město“. Toto město se nalézalo nedaleko Gothbergu a sloužilo jako opěrný bod pro výpady proti nepřátelským hordám. Skoro na konci konfliktu se hrad doslova vypařil a stal se legendou.

Zápisky z těch dob tvrdí, že nikdy nebylo dobyté. Město bylo plně obsazeno vojskem. Jádrem tvořili staří veteráni, kteří na hranici měli odslouženo více než pět let, a čerstvý příliv nováčků. Byly zde také speciální síly CVO, sloužící k vyzvědačské činnosti. Jednu z věží dokonce obsadil kouzelnický cech zaměřený na umění ohně. Sýpky byly plné a nálada skvělá.

Ovšem jeden den tu byl a druhý den tu nebylo nic. Poslové, obchodníci, výpravy, ti všichni se vrátili na místo, kde nyní nic není.

Jak velká síla to musela být, aby zničila vysoké hradby a porazila tisíce bojovníků? Či jak mocné muselo být kouzlo schopné vymazat tuto impozantní stavbu ze země? Na tuto otázku hledáme odpověď, ale zatím bez úspěchu. A proto vyrážíme do Horského kraje do jednoho z míst, kde panuje čilý život a kde možná vědí více.

Kraj dříve nehostinný, nyní skýtá mnohá romantická zákoutí a sportovní vyžití. Není nic krásnějšího, než pojmout ženu svou s pohledem na čistou krásu kolem sebe všude kam oko dohlédne.

Či proběhnout se po vrcholech, kde se chvilkami nohy boří do sněhu a za okamžik šlapou po nádherné zeleni.

Zde v Gothbergu hledáme obchodníka Hanse, který do naší redakce napsal poutavý popis svého zážitku. Hans je vážený obchodník s kožešinami a nejedna bohatá dívka v našem císařství hrdě nosí jeho kožešinu, o to více je jeho výpověď důvěryhodná.

Hans se skoro roztřepe, když nám popisuje, jak šel s plně naloženými koňmi pustinou, když najednou vítr ustal.

„To z ničeho nic vítr ustal, rozhlédl jsem se a zjistil, že nějak potemněla obloha a necítím sebemenší vánek. Byl to pocit, jako když kolem projde smrt, bylo jasné, že na tomto místě nemá smysl se zdržovat.“

Vyskočil jsem na Bolču a pořádně ji nakopl. Vyrasila dopředu, jako by jí vzplanul ocas. Najednou se můj stín zvětšil a já ho vrhal, jako bych byl obr. Otočil jsem se a zahlédl záři, která byla jako slunce v poledne. Najednou se záře utlumila a já viděl majestátné město Altberg v celé své krásě.

Řekl jsem si, že to je fata

morgána a tak jsem zlobu a mrskl jí po zdi, od které jsem mohl být na dvacet kroků. Ale ouha, on se škrpál o stěnu zastavil a žuchl na zem. Žádná iluze, tohle byla skutečnost.

Pud sebezáchovy zafungoval a já kopl Bolču tak do slabin až vyprskla všechen hlen, co měla v tlamě. Hnal jsem tu mrchu línou, dokud nebyla na umření.

Koutkem oka jsem viděl, že hrad zazářil a zmizel. Ale o tom jsem v ten moment nepřemýšlel, prostě jsem tam nechtěl být.

Do města jsem dojel tak určený, že jsem v sobě utopil deset piv, než jsem cítil vlhko na jazyku. V hospodě jsem potom také zjistil, že je více lidí, kteří viděli to, co já, ale nikdo nebyl tak blízko. Nejspíše jsem byl vybrán, abych vypravoval historii slavného Altbergu.“

